

Het Boek Daniël - Nummer Vijf

Zeventig jaar

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jojakim was de eerste van de laatste drie koningen van Juda, en toen hij door de Babyloniërs werd overwonnen, begonnen voor het zuidelijke koninkrijk de zeventig jaren van slavernij. Die zeventig jaren duiden de tijdsperiode aan waarin Babylon, het eerste koninkrijk van de Bijbelprofetie, zou heersen. In Jesaja hoofdstuk drieëntwintig zou de hoer van Tyrus gedurende zeventig symbolische jaren vergeten worden, die profetisch werden aangeduid als de dagen van één koning. In de Bijbelprofetie is een koning een koninkrijk, en de dagen van het enige koninkrijk van de Bijbelprofetie dat zeventig jaren besloeg, waren Babylon.

Gedurende die geschiedenis zou de hoer van Tyrus, die het pausdom vertegenwoordigt, vergeten worden. Aan het einde van de zeventig symbolische jaren zou zij in herinnering gebracht worden, uitgaan en hoererij bedrijven met alle koninkrijken der aarde. Geestelijke hoererij is de onwettige verhouding van de vereniging van kerk en staat. Aan het einde van de symbolische zeventig jaren zou het pausdom in een verhouding treden met de Verenigde Naties, vertegenwoordigd door al de koningen met wie de hoer van Tyrus aan het einde van de zeventig symbolische jaren hoererij bedrijft. Het koninkrijk dat gedurende de zeventig symbolische jaren regeert, zijn de Verenigde Staten, het aardbeest met de twee horens.

Daniël hoofdstukken één tot en met vijf schetsen de geschiedenis van Babylons zeventig jaren, en daarom vertegenwoordigen die hoofdstukken de geschiedenis van beide horens van het beest uit de aarde. Hoofdstukken vier en vijf identificeren Babylons eerste en laatste koning, en samen identificeren die twee hoofdstukken de geschiedenis van het beest uit de aarde en zijn twee horens. Het oordeel over de twee horens, en over het beest uit de aarde zelf, wordt voorgesteld door het oordeel over de eerste koning en de laatste koning. Nebukadnezars oordeel was verbanning gedurende „zeven tijden”, terwijl hij gedurende tweeduizend vijfhonderd twintig dagen als een wild dier leefde van het gras en de dauw. Belsazars oordeel werd op de wand geschreven, en gelijkgesteld aan het getal tweeduizend vijfhonderd twintig, waarmee wordt aangeduid dat het oordeel over het beest uit de aarde en zijn twee horens wordt voorgesteld door de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Dit is gebaseerd op het getuigenis van twee koningen, en de twee getuigen vertegenwoordigen de eerste en de laatste.

De „zeven tijden” is de struikelsteen voor het adventisme en kan daarom niet worden erkend, hoewel zij duidelijk aanwezig is — voor hen die wensen te zien. Zij is het symbool van het oordeel over de natie (Babylon) die zeventig jaar regeerde, en het symbool van het oordeel over het koninkrijk dat zeventig symbolische jaren regeert. Toen William Miller zijn inzicht in de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig uiteenzette, gebruikte hij Nebukadnezars tweeduizend vijfhonderd twintig dagen waarin hij als een beest leefde in Daniël hoofdstuk vier als een van de profetische getuigen om de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig te staven. De „zeven tijden”

is zowel de grondsteen als de hoeksteen in Zacharia hoofdstuk vier. Jezus, zuster White, Jesaja en Petrus duiden haar aan als de steen die tot hoofd des hoeks wordt. Zij is de kroonleer van de Bijbelse profetie, hoewel zij in wezen onzichtbaar is voor hen die belijden de boodschappers van de derde engel te zijn.

Wanneer wij de eerste zes hoofdstukken van het boek Daniël gaan beschouwen, is het van belang te erkennen dat de „zeven tijden” reeds vanaf het allereerste begin worden aangeduid. Toen Jojakim door Babel werd ten val gebracht, ving de zeventigjarige ballingschap aan. Het boek Kronieken verklaart waarom zij voor zeventig jaar in gevangenschap werden weggevoerd.

Sedekia was eenentwintig jaar oud toen hij koning werd, en hij regeerde elf jaar te Jeruzalem. En hij deed wat kwaad was in de ogen van de HEERE, zijn God, en hij verootmoedigde zich niet voor de profeet Jeremia, die sprak uit de mond des HEEREN. Ook kwam hij in opstand tegen koning Nebukadnezar, die hem bij God had doen zweren; maar hij verstokte zijn nek en verhardde zijn hart, zodat hij zich niet bekeerde tot de HEERE, de God van Israël. Ook overtraden al de oversten der priesters en het volk zeer, naar al de gruwelen der heidenen; en zij verontreinigden het huis des HEEREN, dat Hij geheiligd had te Jeruzalem. En de HEERE, de God hunner vaders, zond hun vroeg en laat door zijn boden waarschuwingen, omdat Hij medelijden had met zijn volk en met zijn woonplaats. Maar zij bespotten de boden Gods, verachtten zijn woorden en mishandelden zijn profeten, totdat de grimmigheid des HEEREN tegen zijn volk opsteeg, totdat er geen herstel meer mogelijk was. Daarom deed Hij de koning der Chaldeeën tegen hen optrekken, die hun jongelingen met het zwaard doodde in het huis van hun heiligdom, en geen medelijden had met jongeman noch maagd, oude man noch afgeleefde grijsaard: Hij gaf hen allen in zijn hand. En al de vaten van het huis Gods, grote en kleine, en de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van de koning en van zijn vorsten, dat alles bracht hij naar Babel. En zij verbrandden het huis Gods, en haalden de muur van Jeruzalem neer, en verbrandden al zijn paleizen met vuur, en vernielden al zijn kostbare vaten. En hen die aan het zwaard ontkomen waren, voerde hij weg naar Babel; daar waren zij hem en zijn zonen tot knechten, totdat het koninkrijk van Perzië aan de heerschappij kwam; om het woord des HEEREN, door de mond van Jeremia gesproken, te vervullen, totdat het land zijn sabbatten genoten had; al de dagen dat het woest lag, hield het sabbat, om zeventig jaren te vervullen. In het eerste jaar nu van Kores, de koning van Perzië, opdat het woord des HEEREN, door de mond van Jeremia gesproken, vervuld zou worden, verwekte de HEERE de geest van Kores, de koning van Perzië, zodat hij door heel zijn koninkrijk een oproep liet uitgaan en die ook schriftelijk liet bekendmaken, zeggende: Zo zegt Kores, koning van Perzië: Alle koninkrijken der aarde heeft de HEERE, de God des hemels, mij gegeven; en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, dat in Juda is. Wie is er onder u uit geheel zijn volk? De HEERE, zijn God, zij met hem, en hij trekke op. 2 Kronieken 36:11–23.

De zeventig jaren van slavernij moesten het woord van Jeremia vervullen: „totdat het land zijn sabbatten genoten had; al de dagen dat het woest lag, rustte het, om zeventig jaren vol te maken.” Er is slechts één andere passage in Gods Woord, behalve het vers in Kronieken dat wij aanhalen, die spreekt over het land dat zijn sabbatten „geniet”. Die passage bevindt zich in Leviticus hoofdstukken vijfentwintig en zesentwintig. Hoofdstuk vijfentwintig geeft de instructie hoe men

het land zijn sabbatsrust moet laten genieten, en hoofdstuk zesentwintig zet de vloek van „zeven tijden” uiteen indien die verbondsinstructies niet werden nageleefd.

Het lot van Jojakim markeerde het begin van de gevangenschap, die een onderdeel is van wat Daniël in hoofdstuk negen de „vloek” en de „eed” van Mozes noemde. Daniël begreep de vloek van de „zeven tijden”, want hij getuigt in hoofdstuk negen dat hij door zijn bestudering van Jeremia’s profetie van de zeventig jaren het aantal jaren begreep gedurende welke Gods volk in Babylon in slavernij zou verkeren.

In het eerste jaar van zijn regering begreep ik, Daniël, uit de boeken het getal der jaren waarover het woord des HEEREN tot de profeet Jeremia gekomen was, dat Hij zeventig jaren zou vervullen over de verwoestingen van Jeruzalem. Daniël 9:2.

Daniël begreep de zeventig jaar „uit de boeken”, niet alleen uit het boek van Jeremia. Het andere boek dat hij begreep, waren de geschriften van Mozes, want in zijn gebed duidt hij de „vloek” van de zeventig jaren van slavernij aan als de „eed” van Mozes. Het woord in Daniël hoofdstuk negen, dat vertaald wordt met „eed”, is hetzelfde woord dat in Leviticus zesentwintig vertaald wordt met „zeven tijden”. De gevangenschap van Juda in Babylon gedurende zeventig jaar was een vervulling van de vloek van de „zeven tijden”, ondanks wat welke moderne theoloog ook moge beweren. Het is klaar als de dag, maar alleen als u bereid bent het te zien.

En de HEERE sprak tot Mozes op de berg Sinaï, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geef, dan zal het land de HEERE een sabbat houden. Zes jaren zult gij uw akker bezaaien, en zes jaren zult gij uw wijngaard snoeien en de vrucht daarvan inzamelen; maar in het zevende jaar zal het land een sabbat der rust hebben, een sabbat voor de HEERE; uw akker zult gij niet bezaaien, en uw wijngaard zult gij niet snoeien. Wat van uw oogst vanzelf opschiet, zult gij niet maaien, en de druiven van uw ongesnoeide wijnstok zult gij niet inzamelen; want het is een jaar van rust voor het land. En de sabbat van het land zal u tot spijszake zijn: voor u, en voor uw knecht, en voor uw dienstmaagd, en voor uw dagloner, en voor uw vreemdeling die bij u verkeert; ook voor uw vee en voor het gedierte dat in uw land is, zal al de opbrengst daarvan tot spijszake zijn. En gij zult voor uzelf zeven sabbatten van jaren tellen, zevenmaal zeven jaren; zodat de tijd van de zeven sabbatten der jaren voor u negenenveertig jaren zal zijn. Dan zult gij op de tiende dag van de zevende maand de bazuin van het jubeljaar doen klinken; op de Verzoendag zult gij de bazuin doen klinken in heel uw land. Leviticus 25:1–9.

Het is belangrijk te zien dat in de voorschriften om het land te laten rusten, de zeven cycli van zes jaren waarin het land bewerkt werd en één jaar waarin men het land liet rusten, voortduren tot het negenenveertigste jaar, wanneer er een jubeljaar moest zijn dat de vervulling van zeven cycli van zeven jaren aanduidde. Het beslissende punt om te zien is dat het blazen van de jubelbazuin moest plaatsvinden op de Grote Verzoendag, en aldus aanduidt dat, toen de antitypische Grote Verzoendag begon op 22 oktober 1844, de jubelbazuin die de cyclus van „zeven tijden” vertegenwoordigde, toen geblazen moest worden. De „zeven tijden” die begonnen toen Manasse in 677 v.Chr. naar Babylon werd weggevoerd, vertegenwoordigden tweeduizend vijfhonderd twintig jaren die op de antitypische Grote Verzoendag eindigden. Het verband zal alleen gemist worden

door hen die niet bereid zijn te zien. De cyclus van „zeven tijden” is verbonden met de drieëntwintighonderd jaren.

Het is ook belangrijk te zien dat zich binnen de verbondsinstructies van de eerste negen verzen van Leviticus vijfentwintig de diepzinnigste illustratie van het dag-voor-een-jaar-principe in Gods Woord bevindt. De schotel vol fabels die de theologen opdienen om de kudde bedwelmd te houden met Babylonische wijn, is dat het oordeel van „zeven tijden” in hoofdstuk zesentwintig berust op een onjuiste opvatting van de Hebreeuwse betekenis van het woord dat als „zeven tijden” is vertaald. Dat betoog is niet waar. De Hebreeuwse betekenis van het woord bevat binnen haar definitie volledig de rechtvaardiging om het op numerieke wijze toe te passen, maar hun gebrekkige redenering, die zij stutten met een misleidende premisse op grond van hun zelfverkleerde deskundigheid inzake de Hebreeuwse grammatica, is eenvoudigweg een afleidingsmanoeuvre.

Het oordeel dat in hoofdstuk zesentwintig wordt voorgesteld als „zeven tijden”, wordt herkend door de context van de passage, niet door hedendaagse theologen die de Hebreeuwse taal verdraaien. William Miller kwam tot zijn conclusie zonder enige verwijzing naar de Hebreeuwse taal, en de inspiratie bekrachtigde zijn begrip als juist. De engelen leidden zijn begrip op grond van de context van het hoofdstuk waarin het oordeel van de „zeven tijden” zich bevindt, niet op grond van de Hebreeuwse taal.

De context van hoofdstuk vijfentwintig is die waarin de richtlijnen van het verbond worden vastgesteld, en hoofdstuk zesentwintig geeft vervolgens een beloofde zegen voor het onderhouden van die verbondsvoorschriften, en duidt daarna aan wat Daniël de „vloek van Mozes” noemt wegens ongehoorzaamheid aan die voorschriften.

De context is het thema van het dag-voor-een-jaarbeginsel in de Bijbelse profetie. Die eerste verzen van Leviticus vijfentwintig maken duidelijk dat in de Bijbelse profetie één dag een jaar vertegenwoordigt. In het boek Exodus duidt Mozes helder de verhouding aan tussen de sabbatsrust van de zevende dag voor mens en dier, en de sabbatsrust van het zevende jaar voor het land.

Zes jaar zult gij uw land bezaaien en de opbrengst daarvan inzamelen; maar in het zevende jaar zult gij het laten rusten en braak laten liggen, opdat de armen van uw volk ervan eten; en wat zij overlaten, zal door de dieren van het veld worden gegeten. Op gelijke wijze zult gij handelen met uw wijngaard en met uw olijfgaard. Zes dagen zult gij uw werk doen, maar op de zevende dag zult gij rusten, opdat uw rund en uw ezel rusten, en de zoon van uw dienstmaagd en de vreemdeling verkwikt worden. Exodus 23:10–12.

Binnen die drie verzen kan worden onderkend dat een rustdag voor mens en dier overeenkomt met een rustjaar voor het land. In Leviticus hoofdstuk vijfentwintig, in de eerste vijf verzen, vinden wij dezelfde grammaticale structuur als in het sabbatsgebod van Exodus hoofdstuk twintig, verzen acht tot en met elf.

En de HEERE sprak tot Mozes op de berg Sinaï, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geven zal, dan zal het land den HEERE een sabbat houden. Zes jaren zult gij uw akker bezaaien, en zes jaren zult gij uw wijngaard snoeien

en de vruchten daarvan inzamelen; maar in het zevende jaar zal het land een sabbat der rust hebben, een sabbat voor den HEERE; uw akker zult gij niet bezaaien, en uw wijngaard zult gij niet snoeien. Wat van uw oogst vanzelf opschiet, zult gij niet maaien, en de druiven van uw ongesnoeide wijnstok zult gij niet inzamelen; want het is een jaar van rust voor het land. Leviticus 25:1–5.

Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de HEERE, uw God; dan zult gij geen enkel werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling die binnen uw poorten is. Want in zes dagen heeft de HEERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de HEERE de sabbatdag en heiligde die. Exodus 20:8–11.

Samen duiden de twee sabbatsgeboden de context van Leviticus vijfentwintig en zesentwintig aan. Samengebracht, regel op regel, getuigen zij dat men „zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen”, en „zes jaren zult gij uw akker bezaaien, en zes jaren zult gij uw wijngaard snoeien, en de vrucht daarvan inzamelen”. „Maar de zevende dag is de sabbat van de HEERE, uw God”, en „het zevende jaar zal voor het land een sabbat der rust zijn, een sabbat voor de HEERE”.

Beide woorden die in beide sabbatsgeboden als „zevende” worden vertaald, hetzij het de sabbat voor de mens betreft, hetzij de sabbat voor het land, zijn hetzelfde Hebreeuwse woord dat in hoofdstuk zesentwintig van Leviticus als „zeven tijden” wordt vertaald. De context van Leviticus, hoofdstukken vijfentwintig en zesentwintig, is geplaatst binnen de profetische regel dat een dag een jaar voorstelt in de Bijbelse profetie. Van even groot belang is de profetische regel van de eerste vermelding.

Het eerste dat in deze twee hoofdstukken wordt genoemd, is het dag-voor-een-jaarbeginsel. William Miller werd door Gabriël en andere engelen ertoe geleid de „zeven tijden” van Leviticus te herkennen als een symbool van tweeduizend vijfhonderd twintig jaar, en dit is geheel in overeenstemming met de context van de hoofdstukken, namelijk het dag-voor-een-jaarbeginsel dat in de eerste vijf verzen van hoofdstuk vijfentwintig wordt uiteengezet.

Toen de schrijver van Kronieken de reden aangaf waarom Babylon het zuidelijke koninkrijk Juda in ballingschap mocht wegvoeren, zei hij dat dit was opdat het land van zijn sabbatsrust zou genieten. De enige andere plaats in Gods Woord waar wordt vermeld dat het land een rust geniet, bevindt zich in Leviticus, hoofdstukken vijfentwintig en zesentwintig. De zeventig jaren waarin Babylon regeerde als het eerste koninkrijk van de Bijbelse profetie, stellen niet alleen de symbolische jaren voor waarin het beest van de aarde zou regeren als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, maar de zeventig jaren zijn een rechtstreekse verwijzing naar de „zeven tijden” van de vloek van Mozes.

Wanneer wij beginnen de profetieën te bestuderen die in de eerste zes hoofdstukken van Daniël worden uitgebeeld, is het van wezenlijk belang te weten dat zowel de vloek van de „zeven tijden” als de zegen van de „zeven tijden” een bestanddeel van elk van die hoofdstukken is.

Het is ook belangrijk te bedenken dat de cyclus van zeven cycli van zeven jaar wordt gemarkeerd door het blazen van de bazuin van het jubeljaar op de tiende dag van de zevende maand, die de Grote Verzoendag is. Dit feit verbindt de „zeven tijden” met de tweeduizend driehonderd dagen van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien. Het is ook belangrijk te bedenken dat een profetisch jaar driehonderdzesentig dagen telt, en als men voor „zeven tijden” telkens opnieuw driehonderdzesentig dagen optelt, komt men uit op tweeduizend vijfhonderd twintig dagen.

Toen Daniël uit de boeken het aantal jaren begreep dat Jeremia had aangeduid, begon hij een gebed dat elk element omvat van de reactie van bekering die als noodzakelijk wordt aangeduid, indien Gods volk ooit ontwaakt voor de werkelijkheid dat zij gevangenen zijn in het land van de vijand. Aan het einde van Daniëls Leviticus-zesentwintig-gebed verscheen Gabriël om Daniël inzicht te geven in het visioen dat hij had „gehoord”, het visioen van de tweeduizend driehonderd dagen. Gabriël begon door Daniël mee te delen dat zeventig weken waren „bepaald” voor Daniëls volk.

Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en over uw heilige stad, om de overtreiding te voleindigen, aan de zonden een einde te maken, de ongerechtigheid te verzoenen, een eeuwige gerechtigheid tot stand te brengen, visioen en profetie te verzegelen, en de Allerheiligste te zalven. Daniël 9:24.

Het woord dat in het vers als „vastgesteld” is vertaald, betekent „afgesneden”, en daarom betekent het dat zeventig weken zouden worden afgesneden van de tweeëntwintighonderd dagen.

Beginnend met het derde decreet in 457 v.Chr., zou het volk van Daniël zeventig profetische weken van genadetijd hebben. Zeventig profetische weken zijn gelijk aan vierhonderdneentwintig jaar. Vierhonderdneentwintig jaar na het derde decreet zou het oude Israël Stefanus stenigen in het jaar 34, en het zou volledig van God gescheiden zijn.

De ballingschap die voorafging aan de drie decreten, welke het beginpunt van de vierhonderdneentwintig jaren van genadetijd markeren, had zeventig jaar geduurd. Die zeventig jaren waren bestemd om het land de sabbatsrusten te laten genieten die het oude Israël nooit had vervuld. Zeventig jaren van sabbatsrust voor het land werden teweeggebracht door vierhonderdneentwintig jaren (of zeventig jaarweken) van opstand tegen de eed van Mozes.

Vierhonderdneentwintig jaar van opstand tegen het verbond van Leviticus vijfentwintig brachten zeventig jaar van gevangenschap voort, opdat het land van zijn rust zou genieten. De zeventig jaar van gevangenschap leidden tot drie decreten, die opnieuw vierhonderdneentwintig jaar van genadetijd voor het oude Israël markeerden. Zo zien wij twee genadetijden van elk vierhonderdneentwintig jaar. De drie decreten zijn een voorafbeelding van de drie-engelenboodschap, waarvan de eerste in 1798 kwam, aan het einde van de eerste verbolgenheid van “zeven tijden” tegen het noordelijke koninkrijk. De derde engel kwam tweeduizenddriehonderd jaar na het derde decreet, op 22 oktober 1844, het tijdstip waarop ook “het laatste einde van de verbolgenheid” aanbrak.

Gedurende de zesentwintig jaren tussen het einde van de eerste gramschap en het einde van de laatste gramschap legde Jezus het fundament van de Milleritische tempel, en de hoeksteen van dat fundament was de „zeven tijden”. Die steen moest aan het begin óf de fundamentsteen (of anders de steen des aanstoots) voor het adventisme zijn, en aan het einde óf de hoofdsteen en sluitsteen (of

anders de grafsteen) voor het adventisme. De drie decreten die de komst van de boodschappen van de drie engelen in de geschiedenis van 1798 tot 1844 vertegenwoordigen, vertegenwoordigen ook de eerste drie hoofdstukken van het boek Daniël.

In het volgende artikel zullen wij beginnen de eerste zes hoofdstukken te beschouwen.

„Wanneer de boeken Daniël en Openbaring beter worden begrepen, zullen gelovigen een geheel andere godsdienstige ervaring hebben ... Eén ding zal uit de studie van Openbaring zeker worden begrepen—dat de verbinding tussen God en Zijn volk nauw en beslist is.” *The Faith I Live By*, 345.